

Гончарова О. А.,
кандидат філологічних наук,
доцент кафедри теорії і практики англійської мови
та зарубіжної літератури ім. професора Михайла Гетманця
Харківського національного педагогічного університету імені Г.С. Сковороди;
Кільський університет (Велика Британія)

ВІД ТРАДИЦІЇ ДО МОДЕРНУ: ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ ПЕРШОГО РОМАНУ МЕЙ СІНКЛЕР¹

Анотація. Стаття присвячена аналізу дебютного роману англійської письменниці Мей Сінклер «Одрі Крейвен» (1897), який й досі залишається малодослідженим у літературознавчих студіях попри його виняткове значення для розуміння художньої еволюції письменниці. Саме в цьому творі були закладені основи її індивідуального стилю та літературної техніки, які згодом набули виразної зрілості та визнання серед критиків і читачів. Звернення до ранньої творчості письменниці дозволяє уточнити її роль як інноваційної фігури в англійській літературі, а також висвітлити недостатньо вивчені аспекти її письма. Метою статті є дослідження жанрово-стилістичних та наративних особливостей роману, розуміння яких сприяє формуванню цілісного уявлення про творчу парадигму Мей Сінклер у контексті її літературної творчості.

У статті проаналізовано ранній етап формування авторського методу Сінклер, який бере початок у її поетичних і драматичних спробах. Продемонстровано, що роман «Одрі Крейвен» належить до перехідного типу, що поєднує вікторіанські традиції з модерністськими експериментами. Виявлено, що роман має жанрово-смісловий зв'язок з прозою Джейн Остін, Анни Бронте та Вільяма Текеря, які вплинули на стиль на рації і вибір засобів створення художніх образів. Особливу увагу приділено прийомам інтерпретації образів головної героїні – марнославної, інфантильної й амбітної Одрі Крейвен, її антипода – морально й інтелектуально цілісної Кетрін Гавіленд, а також письменника Ленглі Віндема як уособлення естетики натуралізму.

У результаті дослідження доведено, що окрім рис психологічного та протофеміністичного твору, роман «Одрі Крейвен» також поєднує елементи сатиричного й метароману, що робить його важливим текстом як для розуміння поетики Мей Сінклер, так і для більш точного уявлення про парадигму англійського модерністського роману. Авторка поставала вже в дебюті не лише як глибокий аналітик жіночого досвіду, а й як майстриня складної художньої форми, що здатна інтегрувати феміністичну проблематику, психологічну інтуїцію та жанрову новаторську інтертекстуальність твору і його метатекстуальний вимір – зображення процесу написання роману одним із персонажів та складної взаємодії героя-автора з прототипом своєї героїні – виходить за межі традиційної романної моделі та наближає твір до поетики модернізму, а в окремих аспектах – і постмодернізму. Зроблено висновок про те, що роман «Одрі Крейвен» засвідчує експериментальне

спрямування письменниці вже на ранньому етапі її творчості та утворює Мей Сінклер як представницю перехідного етапу в розвитку англійської літератури, на перетині вікторіанської спадщини та модерністських пошуків.

Ключові слова: Audrey Craven, роман *fin de siècle*, прототип, героїня, автор, іронія, сатира, інтертекстуальність, метатекстуальність, модернізм.

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Протягом останніх двох десятиліть творчість Мей Сінклер (1863–1946) – англійської письменниці перехідної доби – стабільно перебуває у центрі уваги літературознавців, які досліджують історію і естетику літератури епохи модернізму. За цей період у провідних наукових центрах Великої Британії, США та Франції, що займаються вивченням спадщини Сінклер, було опубліковано три фундаментальні колективні монографії: «Мей Сінклер: Рух до модерну» (*May Sinclair: Moving Towards the Modern*, 2006), «Мей Сінклер: Переосмислення тіла та розуму» (*May Sinclair: Rethinking Bodies and Minds*, 2017) та «Мей Сінклер і її епоха» (*May Sinclair in Her Time*, 2024). Крім того, у 2021 році в Нантському університеті (Франція) відбулася перша персональна наукова конференція, присвячена письменниці.

Основними напрямками сучасних досліджень є вивчення біографії Мей Сінклер, її феміністичних поглядів, участі в суфражистському русі, діяльності як співзасновниці першої Психологічної клініки в Лондоні (1914), а також її рефлексії Першої світової війни [1; 2; 3; 4; 5]. Значна увага також приділяється аналізу її творчого методу, який протягом майже тридцятирічної літературної кар'єри зазнав еволюційних змін – від традиційного письма до модерністського експерименталізму. Відомо, що саме Мей Сінклер першою ввела до літературознавчого обігу термін «потік свідомості» та була другою після Дороти Річардсон в англійській літературі, хто почав застосовувати цей стиль у художній практиці – задовго до появи знакових романів Вірджинії Вульф і Джеймса Джойса [6; 7].

Разом із тим наявна і помітна лакуна – недостатнє вивчення раннього етапу творчості письменниці. Саме в цей період відбувалося її формування як авторки: вона опублікувала перші поезії та оповідання, написала кілька (не виданих) п'єс, а також дебютувала як романістка. Її перший роман «Одрі Крейвен» (*Audrey Craven*), що побачив світ у 1897 році, й досі залишається малодослідженим у літературознавчих студіях попри його виняткове значення для розуміння художньої еволюції письменниці. Саме в цьому творі були закладені основи її інди-

¹ Дослідження підтримується Програмою стипендій Британської академії : RaR/100188. (This research is supported by the British Academy's RaR Fellowships Programme. Award Reference: RaR/100188.)

Усі переклади з англійської, якщо не зазначено інше, виконані мною. – О. Г.

відуального стилю та літературної техніки, які згодом набули виразної зрілості та визнання серед критиків і читачів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної теми, виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, яким присвячується означена стаття. Аналіз наукової літератури, присвяченої роману «Одрі Крейвен», показав, що вона є обмеженою за обсягом і представлена переважно біографічними дослідженнями. Перший біограф Мей Сінклер, Теофіл Болл, аналізує роман з психоаналітичної перспективи, трактуючи його як «глибокий психологічний роман», у якому поведінка головної героїні – Одрі Крейвен – зумовлена її підсвідомими імпульсами, тоді як два інші персонажі-антагоністи — художника Кетрін Гавіленд та письменник Ленглі Віндем – постають у ролі своєрідних «аналітиків» [8, с. 168]. Попри наявність психологізму в характеристиках персонажів, така інтерпретація видається ретроспективною оцінкою, здійсненою з урахуванням пізнішого етапу творчості Сінклера, коли вона активно працювала в руслі психологічної прози. Водночас Болл влучно підмічає іронічний характер нарації, наводячи показові приклади іронічних висловлювань у тексті.

У подальших дослідженнях роман «Одрі Крейвен» переважно розглядається крізь феміністичну оптику, зокрема в контексті феномена «нової жінки» [9; 10]. Цей феміністичний ідеал, що сформувався наприкінці XIX століття, уособлював образ незалежної, освіченої жінки, яка прагне соціальних і культурних трансформацій. Поняття популяризували Сара Гранд, Уїда (Марія Луїза Раме) та Генрі Джеймс. Образ «нової жінки» включав як інтелектуальну, так і фізичну емансипацію, що знаходило вираз, зокрема, у зміні зовнішнього вигляду та активному способі життя. У межах такого підходу С'юзан Райт інтерпретує роман Сінклера як певною мірою коментар до феномена «нової жінки». На її думку, головна героїня «порушує традиційні норми, обирає шлях інтелектуального розвитку і демонструє автономність у виборі партнера» [9, с. 68]. Водночас дослідниця підкреслює амбівалентне ставлення авторки до своєї героїні: «Хоч Сінклер і захоплюється своєю героїнею, вона у той же час ставить до неї критично» [там само]. Райт характеризує Одрі Крейвен як образ «модерної жінки», «декадентки», якій не вдалося реалізувати особистісний потенціал. Її антиподом постає Кетрін Гавіленд – персонаж, який поєднує риси «нової жінки» з певними елементами традиційної жіночності.

На нашу думку, феміністичний і психоаналітичний підходи, хоча й дозволяють виявити важливі аспекти роману як психологічного та протофеміністичного твору, все ж виявляються недостатніми для комплексного осмислення «Одрі Крейвен» та визначення його жанрової специфіки. Звернення до жанрово-стилістичної модуляції твору, а також до аналізу його наративної структури відкриває значний інтерпретаційний потенціал, сприяє глибшому осмисленню його поетики та дозволяє точніше окреслити місце роману в літературному контексті доби *fin de siècle*.

Формулювання мети статті. Мета статті полягає у дослідженні жанрово-стилістичної, наративної та структурно-семантичної специфіки роману «Одрі Крейвен». Таке дослідження є необхідною умовою для формування цілісного уявлення про творчу парадигму Мей Сінклера у контексті її літературної еволюції.

Виклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Мей Сінклер уперше заявила про себе в літературному середовищі як авторка поетичних збірок «Накікетас та інші вірші» (*Nakiketas and Other Poems*, 1886) та «Есе у віршах» (*Essays in Verse*, 1892), які, однак, залишилися майже непоміченими критикою. Попри це, твори, написані білим віршем, стали основою для подальшого переходу письменниці до драматургії – зокрема, до створення поетичних драм «Борг честі: трагедія в трьох діях» (*A Debt of Honour: A Tragedy in Three Acts*, 1893) та «Танкред з Адана: лірична драма в п'яти діях» (*Tancred of Adan: A Lyrical Drama in Five Acts*, 1894), що згодом сприяло її зверненню до прозової форми. Дослідник Теофіл Болл визначає поезію першого десятиліття творчості Сінклера як «конкуруючі літературні експерименти у віршах і прозі», у яких домінують теми само-рефлексії, кохання й розлуки, нерозділеного почуття, а також розчарування в релігійних доктринах [8, с. 52]. Незважаючи на подальшу поступову відмову від поезії та драматичних форм, проблематика, започаткована в ранніх творах, зберігається в її прозі, видозмінюючись і поглиблюючись. Крім того, ранній досвід роботи в жанрі драматургії справив суттєвий вплив на формування її індивідуального стилю, зокрема на використання тривалих діалогів без вказівки на те, кому належить репліка. Такий тип діалогу, який авторка послідовно відстоювала перед редакторами та видавцями, згодом став однією з характерних ознак її художньої манери.

Перехід Мей Сінклера від драм, написаних білим віршем, до прозових форм був закономірним і органічним етапом її творчої еволюції. Її першими прозовими творами стали короткі гумористичні оповідання, серед яких дебютним у друці був скетч «Нарис з життя» (*A Study from Life*), опублікований у журналі «Чорне і біле» (*Black and White*) у 1895 році. Цей короткий гумористичний епізод позначає важливий крок до дебютного роману письменниці, оскільки його тематичне ядро буде розвинуто в подальшому в «Одрі Крейвен». Сюжет скетчу обертається навколо двох персонажів – початківки-письменниці Дори Фоссет та її знайомого Франка Дисарта. У формі комічної ситуації Сінклер порушує етико-естетичну проблему: наскільки припустимим є використання реальних прототипів у художній літературі. Дора працює над романом, головний герой якого змальований з Франка, який, своєю чергою, безнадійно закоханий у неї. Коли вона дізнається про намір Франка одружитися з іншою дівчиною, її охоплює відчай – роман ще не завершений, і їй доведеться вигадувати фінал без участі реального прототипу. Виходом із ситуації вона вважає скорочення твору до оповідання. Через кілька тижнів Дора отримує листа від Франка, у якому той повідомляє про скасування весілля. Однак цей факт більше не викликає в неї емоцій, адже оповідання вже завершено й надіслане до друку. Сценка завершується тріумфальним письменницьким дебютом Дори та від'їздом Франка. Окрім тематики цього оповідання, його іронічний тон, комічні самохарактеристики, елементи саморозкриття персонажів, а також динамічний і дотепний діалог отримують глибше опрацювання в романі «Одрі Крейвен».

Роман розгортається як процес (само)викриття головної героїні – Одрі Крейвен, з одного боку, та як дослідження морально-етичної проблематики репрезентації її життя в художньому творі, створеному іншим персонажем – письменником Ленглі Віндемом – з іншого. Твір відкривається реченням: «Усі знали,

що міс Одрі Крейвен є прототипом Лори – героїні шедевр Ленглі Віндема» [11, с. 1]. Ритмічно й тонально ця інтертекстуально навантажена зачинальна фраза відсилає до знакового першого речення сатиричного роману Джейн Остін «Гордість і упередження» (1813): «Загальноновизнаною істиною є те, що неодружений чоловік, який має статки, обов'язково шукає дружину» [12]. Інтертекстуальний зв'язок між романом Сінклер і претекстом Остін виконує важливу жанрово-смыслову функцію, задаючи іронічний тон оповіді, що згодом трансформується у відверту сатиру. Алюзія на творчість Остін додатково посилюється епіграфом до роману – «Скорила марноті» (*Made subject to vanity*), який не лише перегукується з біблійним контекстом (Рим. 8:20), а й встановлює паралелі з сатиричним романом Вільяма Текеря «Ярмарок марнославства» (1847)¹. Така інтертекстуальна взаємодія зближує твори Остін, Сінклера і Текеря в аспекті критичного осмислення суспільної моралі, ілюзорності амбіцій і культурних конструктів доби.

Одрі Крейвен – двадцятип'ятирічна амбітна, легковажна і недостатньо освічена жінка. Мова оповідача в описі Одрі майже ніколи не буває нейтральною: крізь іронічні характеристики часто проривається лексика самої героїні, нерідко у формі невласне-прямої мови. Іронічне забарвлення пронизує всю оповідь, а репліки Одрі майже завжди викликають комічний ефект. Її характер, за спостереженням оповідача, є «по суті суцільним набором заперечень – найкраще її можна було б описати, просто кажучи, ким вона не була» [11, с. 90]. Проте сама героїня переконана, що «ніколи не змогла б втратити відчуття власної ідентичності», оскільки, за її словами, має «надто сильну індивідуальність – чи щось таке» [11, с. 36–37]. Подібно до героїнь Остін і Текеря, Одрі – нарцистична, марнославна й обмежена натура – прагне шлюбу не з «нікчемою», як вона каже, а з талановитою й відомою людиною. Спершу вона заручається зі своїм кузенем Вінсентом Гарді, який вирушає до Канади й планує згодом присвятити себе літературі, мріючи написати «книгу, від якої нащадки підскочать на стільцях». Така перспектива вражає Одрі. Проте його тривала відсутність і знайомство Одрі з юним художником Тедом – красивим, талановитим і перспективним – відкривають нову сторінку в її житті, і вона з захопленням занурюється у мистецтво. Через відсутність публічного підтвердження заручин із Вінсентом, Одрі приймає кохання Теда і обіцяє йому вийти заміж. Однак знайомство з Ленглі Віндемом – відомим письменником – знову змінює вектор її захоплення: тепер вона опиняється в епіцентрі інтелектуального життя, «закручена у вирі ідей» [11, с. 113].

Ленглі Віндем постає як спостережливий і дотепний письменник, який утаємничено створює роман, художньо інтерпретуючи життя Одрі у постаті Лори – головної героїні свого твору. Його мова відзначається еліптичністю, сатиричністю й інтелектуальною провокативністю, а у творчості він сповідує естетику літературного натуралізму: «Віндем мав інтуїцію, але не був з тих, хто їй просто вірить – у нього була звичка усе перевіряти логікою. Його літературна совість не дозволяла замінити експериментальний метод: уважне спостереження, ретельне впорядкування дрібних фактів, глибокий аналітичний погляд на життя. Жодна дія не була надто дрібною, жодне почуття – надто

незначним для його безкомпромісного реалізму» [11, с. 120]. Зрозумівши марнославну натуру Одрі, Віндем підтримує її ілюзії щодо власної інтелектуальності, називаючи її «метафізиком» і «моральним філософом», тим самим здобуваючи її довіру. Водночас розкривається його справжнє ставлення до героїні: «Уся її постать, яка на перший погляд справила на нього враження яскравої індивідуальності, тепер здавалася йому позбавленою характеру й цілком банальною [...] Вона була, мов дзеркало для чужих особистостей (він аж здригнувся від цього потворного слова й подумки вибачився перед собою за його вживання) – безформна і безбарвна, лише відображала форму й колір інших» [11, с. 124]. Після завершення свого сатиричного роману, який стає літературною сенсацією, Віндем одружується з коханою жінкою, що стає глибоким розчаруванням для Одрі. Разом з тим, вихід роману у світ неочікувано перетворює саму Одрі на «класика» в комічному сенсі: «Одрі прокинулася і виявила, що стала класиком свого часу – літературною королевою без жодної суперниці» [11, с. 250]. Порівняння образу Віндема з майстром, який «створив» Лору-Одрі, містить алюзію на античний міф про Пігмаліона та водночас наближає роман до п'єси Бернарда Шоу «Пігмаліон» (1912), що з'явилася пізніше. Як зазначає оповідач: «Він [Віндем] не просто розібрав жінку на складові, залишивши її характер у руїнах, – він відтворив її заново з психічних атомів, і Лора ожила. Її власна порожнеча засвідчувала руку майстра. У своїй блискучій марнославності вона була схожа на витончену золоту різьбу, з якої надмірною майстерністю було усунено саму суть» [там само].

Однак роман Віндема розкриває не лише марнославство Одрі, а й постать самого автора. Не дочекавшись рецензії від знаного критика і свого друга Персівала Ноулза, Віндем вирушає до нього, аби дізнатися причину мовчання. Ноулз називає твір товариша «безсоромним плагіатом із самої природи» й зауважує: «Чи не було б доречніше дочекатися, поки вона [Одрі як прототип] бодай з пристойністю помре?» [11, с. 257]. Ці слова перегукуються з репліками героя скетчу Сінклера «Нарис із життя», що підсилює внутрішню єдність художнього доробку письменниці. Таким чином, у морально-етичному та естетичному вимірі постать Віндема виявляється навіть суперечливішою за образ Одрі, яку він висміяв у своєму романі. Якщо героїня несвідомо імітує оточення, то Віндем цілеспрямовано та цинічно використовує її як прототип для літературного персонажа, реалізуючи власні авторські амбіції. Ноулз зауважує, що уявлення Віндема про честь «здаються химерно оригінальними – навіть оригінальнішими, ніж [його] пікадильська героїня» [11, с. 257]. Фінал роману позначається символічним завершенням історії головної героїні: Одрі залишає Лондон і виходить заміж за фермера, якого свого часу вважала «нуднішим за недільну проповідь» [11, с. 325]. Як зазначає наратор, «так завершилися її довгі пошуки видатного й виняткового» [там само], що підсумовує сатиричний вектор оповіді та розкриває глибину іронії долі героїні.

Антитезою до образу Одрі Крейвен у романі виступає художниця Кетрін Гавіленд, сестра Теда. Її психологічний портрет складається з найкращих людських якостей: особистісної цілісності, відданості мистецтву, чесності, ясності розуму і безкорисливої любові. У літературному контексті Кетрін можна розглядати як пряме наслідування образу Гелени Грем – головної героїні роману Анни Бронте «Незнайомка з Вільдфел-Голу»

¹ Епіграф походить з біблійного вірша 'For the creation was subjected to vanity, not of its own will, but by reason of him who subjected it, in hope' (Romans 8:20), який у перекладі Івана Огієнка звучить так: «Бо тварина скорилася марноті не добровільно, але ради Того, Хто скорив її, надіючись».

(1848). Така паралель набуває особливої ваги, враховуючи глибоку зацікавленість Мей Сінклер творчістю сестер Бронте, яка супроводжувала її протягом усього письменницького шляху.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямку. Отже, окрім рис психологічного та протофеміністичного твору, роман «Одрі Крейвен» також поєднує елементи сатиричного й метароману. Попри те, що твір є дебютним у творчому доробку Мей Сінклер, його структура та стиль відзначаються вишуканістю і високим рівнем художньої зрілості. На тлі іронічного тону оповіді авторка порушує низку етичних питань, пов'язаних із репрезентацією реального життя в художній літературі, зокрема з проблемою межі між мистецькою інтерпретацією й емпіричною дійсністю. Структурно-семантична й жанрова організація роману виявляє тісний зв'язок із літературною традицією вікторіанської епохи, зокрема з прозою Джейн Остін, Анни Бронте та Вільяма Текеря. Водночас інтертекстуальність твору і його метатекстуальний вимір – зображення процесу написання роману одним із персонажів та складної взаємодії героя-автора з прототипом своєї героїні – виходять за межі традиційної романної моделі та наближають твір до поезити модернізму, а в окремих аспектах – і постмодернізму. Таким чином, роман «Одрі Крейвен» засвідчує експериментальне спрямування письменниці ще на ранньому етапі її творчої діяльності та утворює Мей Сінклер як представницю перехідного етапу в розвитку англійської літератури, на перехідній вікторіанській спадщині та модерністських пошуків.

Література:

- Kunka A.J., Troy M.K. (ed.) May Sinclair: Moving Towards the Modern. Ashgate Publishing Company, 2006.
- Bowler R., Drewery C. (ed.) May Sinclair: Rethinking Bodies and Minds. Edinburgh: Edinburgh University Press, 2017.
- Bont L. De, Brasme I., Marie F. (ed.) May Sinclair in Her Time. Presses universitaires de la Méditerranée, 2024.
- Honcharova O. May Sinclair on Things Worse than War (1920). Аргументи сучасної філології: свобода та безпека: матеріали III Міжнар. наук. конф., Харків, 6–7 квіт. 2023 р. Харків: Харківський національний педагогічний університет ім. Г. С. Сковороди, 2023. С. 42–46. <https://doi.org/10.5281/zenodo.7813512>
- Гончарова О.А. «Я засвідчую лише психологічну точність»: воєнна публіцистика Мей Сінклер. *Вчені записки ТНУ ім. В.І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика*. Т. 34 (73). №3. 2023. С. 240–245. <https://doi.org/10.32782/2710-4656/2023.3/42>
- Bowler R., Drewery C. One hundred years of the stream of consciousness: Editors' introduction. *Literature Compass*. 2020. <https://doi.org/10.1111/lic3.12570>
- Гончарова О. А. Народження «фемінного реалізму». «Паломництво» Д. Річардсон : матеріали другої Міжнародної наукової конференції «Аргументи сучасної філології. Образ жінки: «жіноче», «феміністське», «фемінне»» (7–8 квітня 2022 р.). Харків : Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди, 2022. С. 105–109. <https://doi.org/10.5281/zenodo.6449775>
- Boll T. E. M. Miss May Sinclair: Novelist. Cranbury, New Jersey: Associated University Presses, 1973.
- Raitt S. May Sinclair: A Modern Victorian. Oxford: Clarendon Press, 2000. Pp. 67–73.
- Maltz D. The Solipsistic Heroine in 1897: George Gissing's The Whirlpool and May Sinclair's Audrey Craven. George Gissing and the Woman Question, edited by Christine Huguet and Simon J. James. London: Routledge, 2013. Pp. 169–184.
- Sinclair M. Audrey Craven. New York: Henry Holt and Company, 1906.
- Austen J. Pride and Prejudice. London: Chiswick Press, 1894. Accessed at: <https://www.gutenberg.org/ebooks/1342>

Honcharova O. From tradition to modernity: genre features of May Sinclair's first novel

This article examines Audrey Craven (1897), the debut novel by English writer May Sinclair, which remains relatively underexplored in literary criticism despite its crucial role in establishing the foundations of Sinclair's distinctive narrative style and thematic concerns. The novel is positioned as a transitional work that bridges Victorian literary traditions with early modernist experimentation, offering valuable insights into the development of Sinclair's poetics. The study focuses on the genre-stylistic and narrative features of the novel, demonstrating how it integrates elements of psychological analysis, proto-feminist discourse, satire, and metanarrative structures. Particular attention is given to the representation of the central characters: the vain, ambitious, and emotionally immature Audrey Craven; her moral and intellectual counterpoint, Catherine Haviland; and the writer Langley Wyndham, who serves as a personification of naturalist aesthetics. These character dynamics are analysed within the broader literary context, drawing intertextual connections with the works of Jane Austen, Anne Brontë, and William Thackeray. The article also explores the novel's ironic narrative voice, its dialogue construction, and the evolution of Sinclair's narrative technique, which has roots in her early works. The analysis underscores how Audrey Craven prefigures Sinclair's later contributions to psychological fiction and feminist literature, highlighting her ability to weave complex narrative structures and genre experimentation into her prose. Furthermore, the novel's metatextual dimension – particularly the portrayal of the writing process by one of the characters and the interaction between the fictional author and his heroine – pushes the boundaries of traditional narrative form and aligns the text with early modernist, and in some aspects, postmodernist literary techniques. Ultimately, the article argues that Audrey Craven is a significant contribution to English literary modernism and affirms May Sinclair's role as an innovative figure in the transition from Victorian to modernist fiction.

Key words: Audrey Craven, fin de siècle novel, prototype, heroine, author, irony, satire, intertextuality, metatextuality, modernism.